DE NIEUWE VRIJMAKING - nr. 5
Blad voor theologie en kerkgeschiedenis

Uitgave : Nieuwe Vrijgemaakte Kerk (NVK, Nederduits gereformeerd)

14 juli 2026
jaargang 1

Onderwijs 14/7/2026

Leer te leven met de amputaties.
Laat u niet verleiden om het aan te vullen en op te vullen met het vlees.
Strijd tegen het vlees, zoals de kerkvaderen, kloostervaderen en woestijnvaderen.
Bestudeer hun geschriften.
Strijd tegen zomaar vrouwenvlees, zoals St. Anthonius en Ismael.
Worstel als vrouwelijke fantasieën u overspoelen. Het vlees wil zich namelijk voortplanten.
Als u op Pniël vecht met deze leugenachtige fantasieën, verleidingen en begeertes, hartstochten die zich opdienen, tot aan de ochtend, tot u aan de wateren van Adamah bent gekomen, dan zal de Heere u tegemoet komen en u wassen, vullen en leiden.
Wat een grote belofte hebben wij hierin.
De Heere zal ons zeker niet aan ons lot overlaten, maar zal ons beproeven.
Zijn we gewillig om te wachten ? Zijn we gewillig om af te stemmen ?
Laten wij niet weten van zomaar troost en bevrijding als het daar geen tijd voor is.
De mens is gefokt, overbehouden, overgered, in grote leugenachtige voorspoed ten koste van de dieren en de armen in de derde wereld.
Nog steeds worden vrouwen en kinderen massaal verkracht door ‘grote, sterke mannen’, de nephilim, en nog steeds worden dit soort mannen vereerd en geprezen in de stiercultus van Jerobeam. Het is de valse spier die troont sinds de zondeval. Het is de vloek van Genesis 3 waarin de vrouw onder de man werd gesteld. De zonde maakte de man sterk en groot, en de vrouw klein en zwak. Toch gaat men hier maar mee door, met deze leurverhalen, ook in de kerk.

Lees Genesis 6 en dan ziet u waarom de zondvloed moest komen.
Dat zal dit keer diep in het binnenste gebeuren.
De mens moet tot de wateren van Adamah gaan.

Leer leven met de amputatie, de leegte en de honger, om zo los te komen van het oude leven, en in de diepte een ontmoeting met de Heere te hebben, allereerst in een worsteling. Neem niks zomaar aan, vertrouw niks zomaar. Dit is een wereld van bedriegelijke illusies. Denk niet dat de uittocht iets makkelijks is en iets snels. Onderschat de duivel niet. Onderschat de demonen niet die zijn uitgezonden om de heiligen en vromen te misleiden, te doen verstrikken. Er zal een overblijfsel zijn van het overblijfsel. Wees niet zomaar een bezwaarde of protesteerder, maar wees een vrijgemaakte. Niet zomaar een 1944-vrijgemaakte, maar een 1953-vrijgemaakte en een nieuwe vrijgemaakte.

Leer leven met de amputaties. Verpruts het niet door te gaan protsen. Laten we ons vernederen onder de amputaties. Wij moeten kleiner worden, God groter. Het Woord groter.

Leer leven met de amputaties, de dieptes van Getsemané. Leer leven met slapende discipelen die maar niet wakker worden, maar ga wel dieper Getsemané in. Laat de slapers je niet tegenhouden, en slaap niet met ze mee. Wees een ontwaakte, een wakende en een vrijgemaakte, een nieuwe vrijgemaakte.

Ontmoeting met God

Ik werd half wenend wakker want ik had God ontmoet.
Ik kan alleen maar zeggen : ‘Dank U, Heere.’
Ik weet dat het bestaat.
Ik was vanaf oktober ‘Getsemanitisch depressief.’
Ja, dan denk je dat je omkomt, dat je het gewoon niet overleefd.
Maar het moet, ik moest hier doorheen. Ik moest in deze diepte.
De Heere zoekt ook altijd in de buitenste duisternissen het verlorene op.

Ik zal u vertellen over mijn ontmoeting met God.
In de wereld en in de seculaire industrie, het ‘professionele wezen van de mens’ wat zwaar zondig en ontspoort is, worden ‘ontmoetingen met God’ veelal belachelijk gemaakt, bespot, gehoond, en dat is ook iets van Getsemané. Die verhalen van de voorouders wijzen daarop en het is waar. Getsemané is waar. De diepte ervan. Telkens weer stond het in het thema van ‘dieper gaan’, ‘dieper de aarde in gaan.’

Lieve mensen, ik wil dat u dit zult weten. Zoals God mij niet in de steek heeft gelaten, heeft God u ook niet in de steek gelaten. God is liefde, grote liefde, die boven de onhandige en vaak valse liefde van de mens ver uitreikt. Waar u zich dan ook in bevindt, want ik weet dat velen van u zwaar lijden : God is altijd groter, God is altijd dieper, en zal u zeker meesleuren.

Maar verder over mijn ontmoeting met God.
Oh, ik wil dat u zal weten dat het te maken heeft met de komst van de bijgeschriften van de nieuwe bijbel. Die horen daar zeker bij. Het zijn de adelaarsvleugelen des Heeren dat de gemeente nu twee grote boeken heeft. De oude bijbel van de voorouders was een voorbereiding hierop, voortekenen, maar nu is het toch daadwerkelijk gekomen.

Ik herinnerde me de woorden van Da Costa. Hij was van het Reveil in de jaren 1800. In 1825 stelde hij : ‘Oh, Nederland, gij zult eens weer het Israel van het Westen worden. God zal uw kerk met licht omgorden, uw koningen met David’s eer.’

Ik was in de droom in een Israelitisch Nederland. Alles was anders. De Heere had mij meegenomen. Er was op de bijbelschool een vrouw die Corry heette. Ik vond haar in verschillende opzichten aards en werelds. In de droom was er een meisje die een heel klein beetje op haar leek, ander haar, en ik scheen haar te herinneren, en ik vroeg mezelf af : ‘Is zij dat ?’ Maar die vrouw was genaamd Carole, en ze was veel soberder, veel Israelitischer ook. Er waren op school ook allemaal andere kamers bijgekomen ineens, en ruimtes, waar tafels waren. De ruimte waar we waren was donkerder. Er waren geen ramen. Het was ergens diep binnenin de school. Carole was heel practisch en doelgericht, en ze sprak haar woorden van wijsheid. Op mijn eigen kamer was het een rommeltje. Er lagen overal papieren, alsof ik ergens naar op zoek was. Er lagen ook wat cd’s.

Toen was ik ineens bij mijn oom en tante waar ik vroeger vaak logeerde. Er was een donkerder slaapgedeelte achterin de woonkamer, achter de eettafel. Ik lag daar op een matras en had een bord met eten naast me. Ik vroeg me af wat ik hier moest. Die oom en tante hadden me verraden vroeger. Ze hadden leugens over mij geloofd, roddels over me gevolgd. Het kwam toen tot een breuk. Dus ik vroeg me af : ‘Waarom ben ik hier ?’ Mijn oom zat aan de eet tafel. Ik stond op van mijn bed. En nu ween ik alweer bijna. Ik liep naar hem toe. Ik zei : ‘Wat jouw vrouw mij heeft aangedaan is met geen pen te beschrijven. Ik hield zoveel van jou. Ik zag zo tegen jou op als kind.’

Hij zei toen : ‘Je had angsten als kind.’ Hij sprak toen over hoe ik als kind was. Ja, ik was een bewust kind. Ik had vaak nachtmerries. De wereld waarin ik terecht was gekomen was een gevaarlijke wereld vol oneindig leed, en ik werd voorbereid op mijn predikantschap. Zijn vrouw stond naast hem. Hij stopte toen met praten, want de zanger van ‘De Schreeuw’, die daar ook soms logeerde, al vanaf de tachtiger jaren, kwam toen langs. Die had inmiddels een rollator. Het ging heel langzaam. Hij kwam ook van het donkerdere, diepere gedeelte achterin de woonkamer, waar het slaapgedeelte was, en liep richting de voorkant, waar de trap was. Ik zal u even uitleggen over ‘De Schreeuw.’ Mijn oma, waar ik vroeger veel logeerde, en die dan ook veel naar mijn tante en oom ging, die was Nederlands Gereformeerd. Ze zei eens dat in de kerk de predikant het had over een zanger die een lied had genaamd ‘De Schreeuw.’ Zij kende dat verder niet, maar ik kende dat lied. Het was van de negentiger jaren. Ik was verbaasd dat de zanger van ‘De Schreeuw’ bij mijn oom en tante logeerde. Ik dacht : ‘Hoe komt hij daar terecht ?’

Toen had mijn oom het erover dat er een lage tante was en een hoge tante. Mijn tante, die met allerlei leugens over mij was meegestroomd en die leugens ook had verspreid zei dat het eufemismes waren, schuilwoorden. Ze spraken het niet goed, en zeiden dat ik gelijk had in wat ik zei over hen, maar dat er een lage tante was en een hoge tante. Mijn oom had het toen over het lied ‘Hallo Aarde’, van een zangeres uit de tachtiger jaren. Hij zei toen : ‘Wat betekent het om dieper in de wereld te gaan, dieper in de aarde ?’ Het lied gaat daarover. Dat hele album trouwens. Ik hoorde toen een andere versie van het lied. Bepaalde toonveranderingen werden uitgewerkt, verdiept, zoals aan het einde waar ze zingt : ‘Dieper, dieper, daar moet je zijn, daar geeft het iets.’ Ik zag de stad en de mensen als een zee, als golven, en die gingen trager en toen sneller, als een overgang. Alles ging dood, maar toen ineens leefde alles weer, en daarin ontmoette ik God en ik zag een hele andere stad.

Het was de zee, het waren golven, het was verandering. Het waren hele andere mensen, vanuit een andere wereld, vol van liefde. Het waren vrijgemaakte mensen, nieuwe vrijgemaakte mensen, het waren wedergeboren mensen. De oude orde was niet meer.

Ik was toen ergens op het pad achter tuinen, dat zijn daar vaak zigzag paden, veel coniferen en struiken, en als je dan over dat zigzag pad zou gaan, dan zou je bij mijn oma komen, maar dat was allemaal heel anders. Ze woonde nu heel ergens anders in een andere soort woning. Toen begon ik wakker te worden.